

GÓP Ý VỚI GIÁO SƯ TRẦN NGỌC NINH
về Đại Hội Phật Giáo tại Việt Nam với tiêu đề:
“Những Vấn Đề Và Thách Thức Của Thời Đại”

Thưa giáo sư:

Hai bức thư giáo sư viết cho T.T. Thích Trí Siêu đó là sự tâm tình trao đổi giữa hai cá nhân về vấn đề Phật giáo tại quê nhà, người ngoài không có quyền đọc hay góp ý, nhưng giáo sư lại công khai đăng báo, (Thế Kỷ 21 số 207 tháng 7 năm 2006) nghĩa là giáo sư muốn công chúng hoá cái cao kiến ấy để cho mọi người biết và góp ý, nên tôi cũng xin được phép mạo muội trình bày một vài thiền kiến:

1-**Giáo sư viết**: “Vì rằng những **người chết vẫn sống** với chúng ta và quá khứ vẫn mờ mịt cả hiện tại”.(ngừng trích)

Câu này nếu là một học sinh lớp 9 hay lớp 10 viết thì các **thầy giáo dạy viết văn** thời xưa ở Việt Nam ít nhất cũng phải **cho hai số không điểm** (00), nhưng giáo sư viết thì chắc chắn phải có **ấn ý, chứa một tư tưởng cao thâm hay một triết lý sâu sắc** mà tôi chưa từng được học hay đọc qua, cho nên tôi không thể hiểu được, mong giáo sư chỉ giáo cho.? Theo sự hiểu biết tầm thường và nghèo nàn của tôi thì: “Người chết, thân xác tiêu tan, cát bụi lại trở về cát bụi, dù chôn cất, thiêu, lay lút ở rừng thiêng biển cả, tan rữa dưới mồ tập thể hay ngoài bãi chiến trường, thì cũng **không thể chết mà vẫn sống** với chúng ta, cho nên xin cho thêm vào hai chữ **“trong lòng”** cho câu văn sáng sửa hơn khiến cho những kẻ **“ngu phu như chúng tôi”** bớt suy tư trong lúc tuổi xế chiều, đã quá “thất thập cổ lai hy” nhất là những bạn trẻ, thế hệ thứ hai dễ hiểu mà ham đọc tiếng Việt hơn!

“Vì rằng những người chết vẫn sống trong lòng chúng ta”

“Quá khứ vẫn mờ mịt cả hiện tại”: Tôi thiết tưởng, chỉ đứng về phương diện Phật giáo mà nói, thì tình thế ngày nay ở trong nước cũng không đến nỗi bi quan như giáo sư nói, ta hãy nhìn lại những năm 1946 đến 1954, Việt Minh (cộng sản) ản trong danh nghĩa dân tộc mà dùng chiêu bài “kháng chiến chống Pháp”, **giết sạch: trí, phú, địa, hào, tiêu thổ kháng chiến**: đốt sạch, phá sạch, bần cùng hoá nhân dân, **bỏ tù tu sĩ, đốt sách vở phá chùa chiền, người ta tưởng như là không còn chúng từ Phật nữa**:

*Nhà chùa đổi thành nhà đẽ dái
Nhà thờ đem xây lại hội trường
Đốt sách vở, phá cung thường
Bỏ tù tu sĩ, phá trường giáo dân*

Trích **“Sương Mù”** trong tập thơ “Tình Người Hoả Ngục” của Dương Thanh Phong

Website: www.phamlaitaythi.com

Nhưng cho đến ngày nay, ta thấy rõ ràng các chùa chiền mọc lên như nấm, khang trang hơn xưa, dù rằng tiền xây cất đó phần nhiều do Việt kiều đóng góp, Phật tử đi chùa càng ngày càng đông, dù bọn chúng vẫn ngăn cấm tự do tôn giáo mà lập ra **“Phật Giáo Quốc doanh”**

*Hoan hô, Phật giáo, chùa chiền
Phá đi xây lại là quyền quốc doanh
Xi xào lăm tiếng hôi tanh*

Thì đem cùm kẹp, cực hình thẳng tay

Trích "Chuyên Tình Phạm Lãi Tây Thi" trang 138 của Dương thanh Phong

Nhưng lại còn phật giáo chính thống "Giáo Hội Phật Giáo Việt Nam Thống Nhất" do đại lão Hoà Thượng Thích huyền Quang làm tăng thống và Hoà thượng Thích quảng Độ làm viện trưởng Viện Hoá Đạo, dù đang bị quản thúc tại gia nhưng lại được phật tử trong nước kính trọng, ngưỡng mộ và toàn thể phật tử thế giới tin tưởng và hỗ trợ. Vậy thì quá khỉ có đám mây đen bao phủ, khiến ánh sáng Phật quang mờ đi, nay mây đen tự tan dần thì Phật tâm lại sáng tỏ như xưa cũng như sau một cơn bão lớn, những cây cỏ rạp xuống, khi bão đi qua thì chúng lại sống tốt tươi hơn xưa:

*Cỏ cây rạp trước phong ba
Trời quang cỏ lại thái hoà tốt tươi
Dù cho muôn vạn đổi đời
Biển dâu sóng núi không rời **tánh không***

Trích "Gió đầu lạc cánh mây bay" của Dương thanh Phong

Website: www.phamlaitaythi.com

Nói cho rõ ràng theo quan niệm Đại Thừa Phật Giáo thì chữ "hiện tại" ở đây dùng cũng gượng ép, không được chính lắm, vì rằng thời gian hiện tại chỉ là một xút na, vừa thốt chưa hết lời thì nó đã trở thành quá khứ mất rồi.

2-Giáo sư viết: “ Gần đây, báo chí quốc tế đăng tin rằng võ Thiệu Lâm tư lại được phục sinh. Thiên Thiệu Lâm là thiên Bắc tông, tôi gọi là thiên dân thân, Thiên của các thiên sư cầm thiên trọng đi hành hiệp, có khi trong các bang hội buôn muối (ngừng trích)

Tôi có cảm tưởng như là giáo sư nói đến mấy ông bảo tiêu mà trong truyện kiếm hiệp của Kim Dung thường gọi là tiêu sư, chuyên vận chuyên, bảo vệ những đồ quý giá mà người chủ không đủ sức bảo vệ lấy, bán mạng sống để lấy tiền thù lao nuôi vợ con, chứ không phải hành hiệp giang hồ, cứ khốn phò nguy gì cả ! Theo thiên kiến thì nên hiểu là: "những người học võ ở Thiệu Lâm tư cầm đao, kiếm đi bảo vệ muối cho những bang hội buôn muối" (chứ không dùng thiên trọng được)

Nói đến Thiên, thiên sư, thiên trọng đi hành hiệp, tôi lại xin phép quay lại đoạn trên giáo sư viết về Thiên như sau:

“Thiên đạo từ tổ Huệ Năng, không những đã chuyển từ Lăng già mà Bồ-đề Đạt-ma (Bodhi-Dharm) mang tới, sang Kim Cương, mà thu thập phép tĩnh tâm mà biến thiên Như Lai và diện bích thiên thành thiên của tổ và lập ra những công án như Trang tử” (ngừng trích)

Thưa đúng như giáo sư viết, Bồ-đề tổ sư từ Ấn Độ đến Trung Quốc, vào đời Lương Vũ Đế ngài ngộ thiên (diện bích) trong hang động ở chùa Thiệu Lâm chín năm, ngài truyền y bát cho tổ Huệ Khả, (xin nhớ là Bồ Đề tổ sư bắt lập văn tự) truyền tiếp đến ngài Huệ Năng là Tổ thứ sáu. Thiên ngài Huệ Năng chỉ dạy gọi là Thiên Tối Thượng Thừa hay là Như Lai Thanh Tịnh Thiên.(Thiên Nam tông) Pháp môn của Ngài : Vô Niệm làm Tông, Vô Trụ làm Bản và Vô Tướng làm Thể

Vì thế: thấy mà không thấy, nghe mà không nghe, biết mà không biết, làm sao lúc cần không dính với sáu trần thì kiến tánh thành phật cho nên không có công án hay thoai đầu, không nghĩ ngợi, nếu nghĩ là trùng trùng duyên khởi ngay, nghĩ là bệnh

Vậy mục đích của người tu Thiền theo Lục Tổ là nhân ra được ông chủ của mình, Phật tánh của mình, thế thì làm sao lại vắng thiền trơng đi bảo kê lấy tiền sống được (Thiền sư học theo Lục Tổ chỉ có thể đi khắp thực mà sống)

Thiền Bắc tông do Thượng tọa thiền sư Thần Tú đứng đầu, không được Ngũ Tổ Huệ Nhũn Mai công nhận nhưng mục đích cũng không ngoài kiến tánh thành Phật chỉ khác là phương pháp hành Thiền, Phương Bắc dạy thứ tự theo ba giai đoạn: giới mới đến định, định được rồi mới có tuệ. Ở Phương Nam, ngài Lục Tổ được Ngũ Tổ truyền y bát thì dạy: định tuệ song tu nghĩa là có định là có tuệ, có tuệ là có định. Mãi đến khi ngài thiền sư Thần Hội, đệ tử đặc ý của Lục Tổ, lên phương Bắc hoằng pháp mới đồng nhất được pháp tu Thiền của Lục Tổ.

Cho nên, dù thiền sư theo nam tông hay bắc tông thì cứu cánh vẫn là tự tánh thanh tịnh, không thể là võ học mà thiền sư mang thiền trơng đi khắp nơi hành hiệp

3- Giáo sư viết: “Giáo hội cần có một lớp tăng ni mới, không những là hiểu giáo lý như T.T. Tuệ sĩ và các thầy đã luôn luôn nhắc nhở, mà còn có những học ngoài đời. Không cần phải đi đến những công thức và phương trình (bình quân) toán học, lý hóa hay những thống kê phiền phức, nhưng phải cố hiểu được những điều căn bản về xã hội, tâm lý, sinh học, môi trường ... và cả đến những vấn đề trai gái, sinh đẻ, giáo dục, phá thai v.v. Tiếng nói của các tăng ni cho mỗi người vẫn còn có sức mạnh thuyết phục rất lớn” (ngưng trích)

Tôi thiết tưởng: “đạo Phật vốn là đạo xuất thế, đức Thích Ca Mâu Ni vốn là một thái tử tôn quý, có vợ đẹp con khôn, cha mẹ thương yêu rất mực, nhưng ngài dứt áo ra đi tìm đường giải thoát cho con người khỏi cảnh sinh, lão, bệnh, tử. Trong sáu năm trời khổ tu theo Bà La Môn và các đạo khác ở Ấn Độ lúc bấy giờ, ngài đã đạt đến tuyệt thế cao nhân, nhưng ngài chưa hài lòng nên ngài tiếp tục tu luyện theo đường lối riêng của mình, cuối cùng ngài ngồi thiền suốt 49 ngày đêm mà thành đạo dưới gốc cây bồ đề. Như vậy ngài đi từ nhập thế vào xuất thế với bao nhiêu vất vả gian nan, khổ cực, chết đi sống lại mới viên mãn đạo cả mà chỉ cho chúng ta đi theo con đường Vô thượng Chánh đẳng Chánh giác, nay giáo sư lại bàn nên đưa Phật giáo vào đạo nhập thế, tôi không hiểu ý của giáo sư như thế nào?. Tu sĩ là người học và hành theo Phật “tự tánh thanh tịnh”, cố làm tan mọi u minh dầy đặc, tạp niệm của phàm trần trong đầu óc (lục căn không dính với sáu trần đó là hành Thiền, còn Tịnh độ cũng phải tung kinh đến nhất tâm bất loạn mới đạt cứu cánh):

Thích Ca kiếp số nan đào

Tự tu, tự diệt, lối vào tử sinh

Trích “Vô Thường” của Dương thanh Phong

Cả đời người tu tập niệm mật, không ngơi nghỉ, chưa chắc đã thành công hay là phải tu nhiều kiếp nhiều đời, nay đem dạy họ sinh lý trai gái, sinh đẻ, giáo dục, phá thai biến họ thành cán bộ xã hội thì thật tội nghiệp cho họ lắm, mà cũng tội nghiệp cho đức Thế Tôn chí kính của chúng tôi. Nếu làm được như ý giáo sư thì những tu sĩ đó tu muôn đời muôn kiếp cũng chỉ đạt đến “phàm phu tăng” là cùng và Phật giáo Việt nam không còn chỗ đứng trong Phật giáo thế giới nữa, vì nó trở thành nơi dạy người: sinh lý trai gái, sinh đẻ, giáo dục, phá thai v.v.

Và nó thành ngoại đạo mất rồi!

Trong đạo Phật có hai loại người tu đạo: tu sĩ và cư sĩ. Tu sĩ chuyên tu đạo xuất thế, nhờ sự nuôi dưỡng của cư sĩ, mà xa lánh nhập thế càng nhiều càng hay, nay giáo sư muốn họ quay về nhập thế càng nhiều càng tốt, tôi không hiểu nổi xin thỉnh giáo?

Vả lại những điều mà giáo sư đề ra thì đã có cư sĩ làm rồi hà tất phải quấy rầy sự thanh tu của các vị tu sĩ.

Đầu thu năm 2006
Dương thanhPhong